

DNEM
I NOCÍ

Hana Militká

Hana Militká

DNEM I NOCÍ

Tváří obálky je herečka a modelka Nikol Nejedlíková.
Portrét vytvořil umělecký fotograf Bohuslav Hybrant.

Předmluva

Veronika Divišová

Milá Haničko,
od té doby co jste mě
požádala o předmluvu do
Vaší nové knihy, dnem
i nocí jsem na nic jiného
nemyslela. Byla to výzva:-)

Každý máme svůj příběh,
otázkou zůstává, jak ten
naš příběh skončí?
To je detektivka na celý
život:-)

Bylo mi ctí, Haničko!

V Praze dne 10. 6. 2022

Veronika Divišová

René

Dívka kráčí domů a brouká si písničku, kterou zaslechla při snídani ráno v rádiu. Celý den jí nejde z hlavy. Nic zvláštního na popěvku není, jen evokuje dobrou náladu.

Ve škole se musela držet, aby nezačala broukat. Při výuce by bylo nevhodné rušit výklad přednášejícího. Zvlášť na pitevně by vyjádřila svým zvukovým efektem neúctu nejen k profesorovi, ale urazila by zároveň nebožtíka.

René Preclíková jde pěšky, lidí moc nechodí. Blíží se Vánoce. Možná všichni odjeli na hory lyžovat, sáňkovat, nebo se aspoň radovat ze sněhu za okny příjemně vytopených, útulných hospůdek s přátelskou obsluhou. Možná naopak všichni doma usilovně pracují, aby Vánoce a Nový rok byly ještě zářivější a omamnější než vloni.

Cítila se volná, svobodná. Nebylo to tak vždycky. První návštěva pitevny se jí vryla hluboko do paměti. Pamatuje, že na toaletách byl nával. Pár lidí neudrželo napětí, které se kolem mrtvých vznáší. Před nějakým časem to všechno byli živí lidé se svými osudy, radostmi i problémy. Každý měl určitě někoho blízkého. Rodinu, nebo jen kamaráda.

Musela se naučit profesionálnímu přístupu k nebožtíkům.

Profesor jim často připomínal: „Jde přece o to, abychom zjistili, na co zemřeli, co bylo příčinou a v jakém zdravotním stavu se nacházeli v okamžiku smrti. Nemůžeme se dojímat každým

osudem.“ A byl pokaždé tvrdší. Jednoho dne se vyjádřil jasně: „Kdo od příští hodiny nebude schopný snášet pohled na mrtvé, odejděte z této fakulty a zaměřte se na jiný obor, jinak u mne neuspějete. Nečekejte do konce ročníku, jednalo by se o ztrátu času. Zanedlouho se budou konat přijímací zkoušky na všech fakultách v naší zemi. Tam máte určitě dveře otevřené.“

Víckrát o tom nepromluvil. Všichni zůstali. Zvládli své emoce a pochopili, že je konec legrace. Studium medicíny si vybere jen ten, kdo má k oborům tohoto odvětví vztah. Není pro slabé nátury. Takové myšlenky jí brouzdaly hlavou při pobrukování písni: „Zpěvačkou bych být nemohla. Nemám na to hlas. Herečkou možná ano, ale nesnesla bych, aby mi pořád někdo radil, co mám dělat, jak říkat slova, věty, kam se postavit, jak se tvářit nebo dokonce co prožívat. Copak jsem loutka?“

Došla domů a radostně pozdravila: „Ahoj mami, jak se máš? Co máme dobrého?“

„Ahoj, zlatíčko moje. Uvařila jsem pořádný pravý gulášek. Máš ho ráda,“ smála se na ni matka a políbila dceru na tvář. „Co ve škole? Všechno v pořádku?“

„Jasně, neboj. V pohodě.“

„Opět jste byli v pitevně?“ zeptala se starostlivě.

„Jo, byli, bez toho to nejde. A neříká se v pitevně, ale na pitevně.“

„A proč?“

„Nevím, možná jsou v pitevně jen nebožtíci, my je chodíme zkoumat, jsme pouze návštěvníci. V češtině se tak moc nevyznám, jinak bych tam studovala.“

„Umíš dobře česky mluvit i psát. Rozeznáš tvrdé a měkké i. Na počítači píšeš pořad a myslím, že si nikdo nestěžuje.“

„Mami, dneska je jiná doba. Máme různé zkratky, abychom neztráceli čas při konverzaci s kamarády.“

„Hlavně s kamarádkami, ne?“

„Samozřejmě, užila jsem mužský rod a myslela tím všechny, se kterými si píšu a sdílím novinky a poznatky.“

„Tak fajn, hlavně, že si rozumíte. Myslím s těmi zkratkami. A teď pojď baštit, ať gulášek nevystydne.“

„Tvou omáčku mám ráda i studenou.“ Zasedla ke stolu a pustila se do jídla. Matka pro sebe taky nabrala porci a přisedla k ní. Pomlaskávaly si a vše proběhlo v dobré náladě.

Pak se René ještě chvíli učila. Kolem desáté večer šla spát.

V noci ji vzbudil nějaký hluk.

Otevřela oči a bedlivě poslouchala. Do ticha se ozval matčin hlas: „Neříkej mi, že do noci makáš jako šroub. Jsi spolumajitelem firmy. Copak si neumíte zjednat pořádek a rozdělit práci? Tohle přece není možné.“

„Potichu, vzbudíš holku.“

„Ani nevím, jestli se mi chce věřit, že jde jen o práci,“ vykřikla a práskla dveřmi. Vzápětí vrzly dveře, táta vešel do ložnice. Sotva dovřel dveře, zeptal se: „Můžeš mi vysvětlit, co mělo znamenat to prásknutí dveřmi? Co podle tebe dělám?“

„Asi máš nějakou potvoru!“

Pak už René slyšela hlas otce, který dlouze promlouval své ženě do duše.

Dobrá nálada se René vypařila jako pára nad hrncem. Do rána spala neklidně. Po probuzení se cítila trochu unavená. Při snídani si všimla máminých zarudlých očí.

„Mami, něco se stalo?“ zadívala se na ni pozorně.

„Ne, nic, holčičko, co by se nedalo zvládnout. Nedělej si starosti. Dobře se nasnídej, ať máš sílu do nového dne.“

„Ty nebudeš jíst se mnou?“

„Nemám na jídlo ani pomyšlení. Trošku mě tlačí žaludek.“

„Mami, dneska mi drž palce. Máme pár zápočtů. Cítím se taky nějak divně.“

„Určitě to zvládneš, jsi naše chytrá hlavička. Věřím ti.“ Políbila dceru na rozloučenou. V náručí ji podržela možná o trošku déle.

René Preclíková popadla batoh a zamířila do školy.

Čekala je písemná zkouška.

Znala probíranou látku velmi dobře. Brzy skončila s prací. Jen ji neodevzdala. Předstírala, že přemýšlí. Přitom opisovala výsledky na vložený volný list papíru. Dopsala a zjistila, že třetina třídy dokončila poměrně náročný úkol. Nenápadně složila papír s výsledky a pod lavicí podstrčila své kamarádce Marušce. Ta znala postup, nezaváhala a popadla papír. Opsala výsledky a ještě je poslala o lavici dál Jardovi. Ten netrpělivě očekával depeši. Bleskově opsal vše, co stihl.

Profesor ho zastavil: „Časový limit právě uplynul. Rozsvítilo se vám poněkud pozdě. Ukažte svou práci!“ natáhl ruku a pobaveně se začel do úkolu. Čelo se mu pomalu krabatilo čím dál víc. Dočetl a vykulil oči: „No vida, ono to jde! Očekával jsem od vás katastrofu! Jen škoda, pochopil jste trošku pozdě, že sebou máte hodit. Poslední položku jste nestihl. Ale nedostatečná to dneska nebude. Skoro bych si myslel, že jste svou práci opsal, kdybych vás průběžně nesledoval. Vaše výkony jsou velmi nevyvážené. Máte nejvyšší čas se probrat, jinak se rozloučíme. Ovšem dneska jste zabodoval,“ pokývl uznale hlavou.

Jarda byl za dobu kantorova proslovu zpocený od hlavy až k patám. A nejvíc uprostřed. Nakonec se na jeho tváři rozprostřel vítězný hrdý pohled.

O pauze odskočil: „Díky!“ špitl sotva zřetelně k Marušce, která si povídala s kamarádkou. Spolužák zmizel ve dveřích.

„Hlavně já děkuju, nějak mi to dneska nemyslelo. Smlsnul by si na mně místo Jaridy.“

„Tys mu tahák poslala?“

„Nezlob se, ještě byl čas a trošku se mi Jarouška zželelo.“

„On se ti líbí, nezapírej!“ vykřikla nadšeně René.

Všichni ostatní spolužáci se překvapeně podívali na obě dívky.

„Co tady křičíš? Ještě si budou všichni myslet, že máš pravdu a pak s nimi nevydržím.“

„No a? Co je na tom špatného? Nechala jsem se trošku unést, ale jen maličko. Promiň.“

„Nebudeme o tom mluvit, stejně to není žádná pravda. Jarda je mi fuk,“ prohlásila nejistě a trochu zrudla.

„Tak fajn, kašleme na kluky. Půjdeš večer na disko?“

„Šla bych,“ chytla se jiného tématu Maruška.

„Zase ke Karlovi?“

„Jo, do lázní by to šlo. Minule tam byli moc fajn kluci,“ zajiskřilo jí v očích.

René spokojeně přikývla. Měla skvělou náladu.

„Jak jsi dopadla se zápočtem?“ uvítala ji matka ve dveřích.

„Výsledky se dozvíme až příště. Ale když to zvládnul Jaroušek, kterému většinu prófa zkontroloval, tak já určitě taky.“ Šla se umýt a broukala si jinou melodii, kterou zaslechla otevřeným okénkem auta stojícího na křižovatce u školy.

Druhý semestr proběhl bez problémů. Na pitevnu si všichni adepti zvykli.

Ročníkové zkoušky René zvládla v pohodě.

Těšila se na prázdniny.

Dovolená

Antonie Preclíková se probudila do krásného letního rána. Manžela spícího vedle vzbudila polibkem.

„Dneska letíme na dovolenou. Taky se těšíš?“ zeptala se. Nereagoval.

„Vstávej, lenochu, určitě jsi včera ponocoval, přiznej se.“

„Kdepak, jsem ženatý, já a ponocovat?“ zažertoval Antonín. „Nezapomeň, že jsem ctnostný otec rodiny.“

„Jen se nedělej. Kdo chtěl otevřít ještě jednu lahvinku? Nebýt mne, asi bychom nespali vůbec.“

Uchopil svou svůdnou ženu a začal se tulit. I ona se přitulila.

„Aby nám neulítlo letadlo,“ zažertovala.

„Je naše, počká,“ upozornil Tonda a pustil se do poctivé práce. Málem po milování sladce usnuli.

„Musíme vstávat, nebo chceš radši zůstat doma?“ zeptala se žena.

„Ne, to ti nemůžu udělat. A naší holčičce taky ne.“

„Musím ji vzbudit. Je celá po tobě, prospala by soudný den.“ Hbitě vstala a nakoukla k René do pokoje: „Ještě spíš? Za chvíli odjíždíme. Musíme vstávat,“ šla dceru políbit na dobré ráno. Dotkla se jejího čela: „Máš teplotu!“ ucukla rukou a běžela do ložnice.

„René celá hoří. Musím ji změřit,“ vykřikla, popadla z nočního stolku teploměr a hnala se zpátky.

„Takhle s námi jet nemůžeš! Máš třicet osm! Co si jen počneme?“ řekla bezradně.

„Klidně odjeďte. Za chvíli mi bude dobře. V nejhorším zavolám doktora.“

„Máme být pryč celý měsíc. Nemůžeš přece trávit prázdniny doma.“

„Až se z té teploty vyspím, pojedu k Marušce na chatu. Je tam krásně. Vždycky je ráda, když k ní přijedu. Pomůžu jí se zahrádkou. Bude nám spolu dobře.“

„Jak myslíš. Nemáme radši zůstat s tebou doma?“

„V žádném případě, nekazte si kvůli mě dovču. Kromě toho táta má určitě sjednané obchodní schůzky. Těžko by všechno odvolával.“

„Máš pravdu, nepovolí ani ve dnech volna. Bere si práci s sebou. Jen je mi líto nechat tě tu samotnou.“

„Bude mi dobře. Uvidíš. Často si brnkáme. Máme mobily a já ti můžu volat zadarmo i do ciziny.“

„Dobře, pojedeme. Kdyby se něco dělo, hned zavolej, neváhej, okamžitě se vrátíme.“

„Slibuju, ale určitě to nebude nutné,“ usmála se dcera. Poslední slova skoro šeptala, cítila bolest v krku.

„Přinesu ti snídani a donesu od vedle z restaurace oběd. Jen si ho ohřeješ. Skočím na nákup pro pár základních věcí. Zavolám sousedce, ať se za tebou odpoledne staví. Určitě ti všechno nakoupí. Můžeš se na ni spolehnout. Jen se koukni, jestli na ni máš číslo. Až budeš potřebovat, vždycky jí zavolej.“

„Určitě, neboj,“ řekla tiše a usmála se.

„Donesu ti léky. Abys byla do začátku zajištěná,“ prohodila matka a potichu zavřela dveře.

O celé záležitosti informovala manžela.

„Nemáme zůstat doma?“ zeptal se starostlivě Tonda.

„Chce, abychom jeli.“

Skočila do samošky i do lékárny a bleskově udělala snídani.

„Tady máš čajíček, léky a jídlo, všechno pěkně po ruce. Hlavně, ať se ti brzy udělá líp.“

S manželem se najedli. Oba byli bez nálady.

Čas letěl. Dobalila věci s sebou. Rozloučili se s dcerou a odjeli na letiště.

„Mám takový divný pocit,“ prohlásila žena. „Může zůstat samotná?“

„Taky se mi to moc nelíbí. Ale sama jsi říkala, že nechce, abychom zůstali doma.“

Dorazili na letiště a nastoupili do soukromého letadla.

„Miláčku, ještě chybí pár splátek a bude celé naše.“

„Snad to klapne, víš, že jsem byla proti. Je moc drahé, létáme jen občas.“

„Ničeho se neboj, krasavice moje,“ přitulil se k ní těsně předtím, než si sedli.

„Neblázni, je tu posádka. Co si budou myslet?“

„No co asi? Že jsme pořád mladí!“ zasmál se.

„Jo, to určitě!“ řekla manželka cudně, ale neucukla. Sedli si a při startu se drželi za ruce. Velmi se milovali. Dcera byla jejich součástí.

„Vlastně letíme poprvé spolu sami, vždycky jsme cestovali ve třech,“ uvědomila si Antonie.

„Užijeme si to jako za mlada!“ zajásal manžel.

Oba prožívali omamný pocit volnosti, když se letadlo odlepilo od země.

S mezipřistáním doletěli do cíle své cesty.

„Je tady nádherně,“ pronesla žena nadšeně. „Vždycky mě dojme, když tady přistáváme.“

„Přítom jsi vilu na Mauriciu nechtěla,“ zasmál se Tonda, když vystoupili z taxíku: „A jsme doma,“ slastně vzdychl a rozvalil se na posteli.

„Měli bychom si vybalit, dát příkazy, co dnes mají připravit.“

„A jak to máš ty se mnou?“ zašpásoval.

„Mám vše v pořádku. Miluju tě a moc ráda s tebou jezdím na dovolené.“

„A co ještě ráda se mnou podnikáš?“

„Túry do hor...“

„A co ještě?“

„Ráda s tebou jím, koupu se, chodím do kina, do divadla a na koncerty.“

„Jen kdyby bylo víc času. Zahnu kulturní večer aspoň jednou týdně do svého rozvrhu,“ navrhl Tonda.

„To bude paráda!“

„A co se mnou ještě ráda děláš?“

„No, miluju naše rozhovory.“

„A co ještě? Mi... no mi...“

„Miluju naše večery u lahvinky dobrého moku.“

„A mi...“ napovídal napjatě.

„No a miluju naše večery, kdy si jen tak povídáme.“

„A co ještě?“

„No, a miluju...“ bedlivě pozorovala manžela a oči jí zářily.

„No tak to už konečně řekni!“

„Ještě miluju... milování!“

„To jsem chtěl slyšet!“ zajásal.

„Já vím!“ smála se vítězně.

Vstal, přiskočil k ní, popadl ji a hodil z dálky na postel.

„Co blbneš? Bála jsem se, že spadnu na zem.“

„Nezapomeň, že jsem hrál košíkovou. Umím se trefit!“

„Copak jsem balón,“ tvářila se napůl uraženě.

„Ne, ty jsi moje drahá žena a nejlepší milenka na světě!“

Pustili se do vášnivého milování.

Prošvihli oběd.

Na večeři doběhli jen tak tak. Ve vile pracoval sehraný personál. Po výborné večeři, sestavené podle chutí manželů, je čekal koňak.

Na pokoji se začali milovat.

„Kdypak máš první pracovní schůzku?“ zeptala se tiše před usnutím a tiskla se k němu.

„Zítرا odpoledne.“

„Aspoň dnešek jsme si užili, patřil jen nám,“ usmála se laškovně.

Usnuli v objetí.

